

Maddalena

Gustave Courbet del.

Margherita Zucchi

Maddalena

spel i fyra scener

av Christian Lanciai (1995)

Personerna:

Markis Enrico de Santini
Maddalena, hans hustru
Livia, deras dotter
Evelyn, Livias kavaljer
Giacomo, tjänare
Doktor Ettore Bianco
Luciano, rövare
Cosetta, hans frilla
Aldo, hans bror
Bruno, hans kusin
Modern, zigenerska
Arnold, konstnär

Handlingen äger rum, i Florens, egentligen på 1920-talet.

Copyright © Christian Lanciai 1995

Maddalena

Scen 1. Palazzo Santini i Florens.

Enrico Hur mår madame idag?
tjänaren Hon har precis stigit upp och håller på att klä sig.
Enrico Har hon sovit gott?
tjänaren Ja, det verkar så. Hon verkar lugn och avspänd men samtidigt ivrig och förväntansfull.
Enrico Det är inte konstigt. Hon får ju sin dotter hem idag.
tjänaren Just därför är madames avspändhet och lugn desto mer aktningsvärt.
(*Det ringer på dörren.*)
Enrico Vill du vara snäll och öppna, Giacomo. (*Tjänaren öppnar. Doktorn inträder.*)
Min käre vän!
doktorn Hur mår du, Enrico? Och hur mår Maddalena?
Enrico Allt är i bästa ordning, min käre vän. Idag är det en stor dag, för vår dotter kommer hem efter långa studier utomlands.
doktorn Det är därför jag kommer. Man vet aldrig. Du svarade inte på min fråga om Maddalena.
Enrico Hon lär vara i bästa tänkbara form, avspänd och lugn, har sovit väl och ser fram emot sin dotters hemkomst.

doktorn Man vet aldrig med kvinnor. En frimodig avspändhet kan dölja avgrunder av spänningar och oro. Hon om någon borde vara spänd inför sin dotters ankomst.

Enrico Hur så?

doktorn Enrico, känner du inte din hustru? Hon är ju en madonna! Hon tål inte minsta lilla brott mot dygdens etikett! Och din dotter har varit utomlands i årtal och lärt sig Gud vet vilka friheter och later!

Enrico En moder kan alltid lita på sin dotter. Det vet Maddalena.

doktorn Därför kan en eventuell chock bli desto värre. Därför är jag här.

Enrico Tack för din välvilja, min käre vän. *(Det ringer.)*

Pronto? Livia, min älskade flicka! Var är du? *(lyssnar i telefonen.)*

Då kommer du när som helst? Inom en timme? Med bil? Utmärkt! Naturligtvis är din kompis välkommen! Välkommen, älskade! *(lägger på.)*

Hon kommer tillsammans med en väninna från England.

doktorn Bra, då har hon inte rest ensam, och Maddalena kan känna sig trygg. *(Maddalena har börjat komma ner för trappan, en vacker mogen kvinna med något högtidligt och allvarligt över sig.)*

Maddalena Var det Livia som ringde?

Enrico Ja, käraste. Hon kommer i sällskap med en engelsk väninna.

Maddalena Så trevligt.

Enrico Hur har du sovit?

Maddalena Jag har aldrig sovit bättre.

Enrico Du verkar helt lugn inför denna dag.

Maddalena Det är jag också. Goddag, doktor Bianco.

doktorn Ni ser ovanligt frisk ut idag.

Maddalena Ni har ingenting att oroa er för, doktor.

Enrico Livia kan komma när som helst.

Maddalena Bara hon inte har förändrats för mycket.

Enrico Du lär nog känna igen din egen dotter, Maddalena.

Maddalena Jag har inte sett henne på tre år. Det heter, att din son är din son tills han tar sig ett viv, men din dotter är din dotter i hela ditt liv. Ändå har jag alltid fruktat för att förlora min dotter.

(Det ringer.)

Enrico Här är de.

(Tjänaren öppnar för Livia och Evelyn, hennes mycket engelska och propra pojkvän.)

Livia (ung och fräsch) Mamma! Pappa! *(slungar sig i Enricos famn.)*

Maddalena (släpper inte Evelyn med blicken) Och vem är detta?

Livia (kramar om henne) Det är Evelyn, min kavaljer från England. Han är redan ett lysande diplomatäss.

Enrico Underbart att se dig så frisk och lycklig, Livia.

Maddalena (hälsar försiktigt på Evelyn) Jag trodde Livia skulle komma med en väninna.

Evelyn Jag hoppas att jag ska slippa göra er besviken, fru Santini.

Maddalena Har ni rest ensam med Livia hela vägen från Cambridge?

Livia Var inte orolig, mamma. Han är världens perfektaste gentleman. Annars skulle jag inte ta hit honom. – Evelyn, du får ursäkta mamma, men hon är mycket katolsk och tål inga lättsinnigheter.

Evelyn Jag försäkrar er, madame, att inget otillbörligt förekommit mellan mig och er dotter.

Maddalena Räcker det inte med att ni reser ensamma på tu man hand?

Enrico Seså, kom in i huset nu. Ni måste vara trötta efter resan. Tag hand om bagaget, Giacomo. *(Tjänaren gör så.)*

doktorn Hur mår ni, Maddalena?

Maddalena Inget vidare.

Livia Det är *vi* som ska vara trötta och inte du.

Maddalena Förlåt mig, *Livia*, men jag tål inte oegentligheter. Hela mitt väsen gör uppror mot allt vad som inte stämmer, och jag står inte ut med vad jag inte vet att är riktigt.

Livia Litar du inte på mig, mamma?

Maddalena (omfamnar henne) Jag har inte sett dig på så länge. Du är min enda dotter. Vi gav dig den finaste och säkraste skolutbildningen i hela Europa. Ändå har det inte gått en dag utan att jag oroar mig till döds för dig. Och så kommer du hem – med en man.

Enrico Maddalena, *Livia* är nu fullvuxen och myndig.

Maddalena Och ni har rest ensamma genom hela Europa. Hur många nätter?

Enrico Maddalena!

Evelyn Med all respekt, madame, för er omsorg om er dotter, kan jag dock garantera, att om det finns något man kan lita på här i världen, så är det en engelsk gentleman.

Maddalena Nej, det finns ingenting man kan lita på i denna världen!

Livia Inte ens din egen dotter?

Maddalena Jag är rädd, *Livia*, för vad ditt lättsinne kan ställa till för dig utan att du ens i din tanklöshet vill ha en aning om det! Djuret i människan finns även hos varje helgon!

doktorn (till *Enrico*) Jag tror det är bäst Maddalena går upp och vilar sig.

Enrico Maddalena, ta det lugnt.

Maddalena Ni tror alla att jag oroar mig i onödan, men jag ser saker som andra inte ser! Där andra ser solljus ser jag det sanna ödets svarta mörker, och där lyckan ler ser jag monstruösa tentakler sippra upp ur jorden och överfalla lyckan bakifrån med slemmigt blodsugeri....

Enrico Maddalena, det räcker!

Livia Mamma, jag är ändå din dotter.

Maddalena Ja, det är du, men vem var egentligen din fader? (*rusar upp för trappan.*)

Enrico Hon vet inte vad hon säger.

Doktorn Det var tur att jag kom hit. Här kan behövas en del åtaganden.

Enrico *Evelyn*, var det så du hette? Du är lika hjärtligt välkommen hit som vår dotter. *Livia*, du får ursäkta din mor. Det går över.

Livia Jag vet, far. Man får ha tålamod med henne.

Evelyn Under omständigheterna tror jag dock det är bäst att jag inte syns här mera för din mors skull, *Livia*.

Livia Struntprat! Du ska naturligtvis få bo här hos oss! Eller hur, pappa?

Enrico Huset står till ert förfogande, *Evelyn*.

Evelyn Först får husets värdinna acceptera mig. Jag kan inte riskera att hon får nya anfall.

Livia Kallar du det anfall? Hon är bara känslig och from. Det är allt.

Evelyn Nej, *Livia*, där är något mera än bara känslighet och fromhet, och jag vill inte riskera att det kommer fram. Det är för allas ert bästa. Du finner mig i staden, *Livia*.

Enrico Stanna åtminstone på lunch.

Evelyn En annan gång. Tack för er vänlighet. (*skakar hand.*) Ta hand om frun, doktorn. (*skakar hand.*) Hej så länge, *Livia*. (*kysser henne på kinden och går.*)

Enrico Du har funnit en bra kavaljer, *Livia*.

Livia Just därför vill jag inte förlora honom. Tror du mamma kan acceptera honom?

Enrico Ja, med tiden.

Livia Vad tror ni, doktor Bianco?

doktorn Det står alltför klart att här är något osunt. Livia, jag vill gärna tala ensam med din far.

Livia Då går jag och packar upp så länge. (*går*)

doktorn Enrico, du har alltid förtigit det mesta om din hustru.

Enrico Och det med goda skäl.

doktorn Borde du inte berätta något innan det är för sent?

Enrico Vad är du rädd för?

doktorn En kris.

Enrico Ettore, du är min bästa vän, och ingen vet så mycket om min hustru som du. Du känner och förstår henne kanske till och med bättre än jag. Men jag älskar henne. För mig är hon den enda. Jag dyrkar och avgudar henne. Jag har aldrig träffat någon så ren och finkänslig som hon, så helgonlik och konsekvent i sin ädla integritet och så underbar som mänska. För mig är hon allt, och jag skulle aldrig kunna göra henne något ont eller förråda henne.

doktorn Hon har således en hemlighet?

Enrico Ja, hon har en hemlighet, som inte ens jag vet om.

doktorn Men Livia är ert barn?

Enrico Ja, vårt enda barn.

doktorn Vad vet du om hennes hemlighet?

Enrico På något sätt har hon alltid försökt rädda Livia från sitt eget öde. Maddalena bär på ett trauma som hon aldrig har kunnat förlösa. All hennes strävan för Livias del har varit att hålla Livia fri från detta trauma.

doktorn Vad tror du traumat kan vara? Någon våldtäkt i ungdomen?

Enrico Det är inte uteslutet.

doktorn Var hon jungfru när ni gifte er?

Enrico Hon gifte sig med mig på det villkoret att jag aldrig skulle utforska den saken.

doktorn Alltså var hon det inte.

Enrico Hon var det i själen. Det räckte för mig.

doktorn Det är just själen hos henne som jag fruktar har utsatts för en värre våldtäkt än hennes kropp.

Enrico Är det möjligt? Kan själen våldtas värre än kroppen?

doktorn Det är illa nog när någon våldtas fysiskt, men om själen är känslig och sårbar kan våldtäkten därigenom ha tusen gånger värre konsekvenser.

Enrico Låt oss komma ihåg att vi bara spekulerar. Vi vet ingenting, och jag kan inte tro något sådant om Maddalena.

doktorn Du menar att du inte *vill* tro det.

Enrico (uppgivet) Jag vet inte. Egentligen känner jag henne inte alls.

doktorn Det är kanske det som är problemet.

Livia (uppifrån, osynlig, skriker) Iiiiiiiiiiiiiiiiih! Mamma!

Enrico (störtar till trappan) Livia! Vad är det?

Livia (skriker) Hon är borta!

doktorn Nu börjar det.

Enrico (rusar upp för trapporna) Det får inte vara sant!

Livia (möter honom) Någon har rövat bort henne! Och han har brutit upp juvelskrinet och stulit alla hennes juveler!

doktorn (kommer upp) Är hon kidnappad?

Enrico Nej, det är värre än så. – Livia, gå till ditt rum. Vi skall sköta om det här.

Livia Det är mitt fel!

Enrico Inte alls! Hon kommer tillbaka!

Livia Är det säkert det?

Enrico Jag lovar. Hon kommer alltid tillbaka. Detta har hänt förut.

Livia Vad är det med henne egentligen?

Enrico Gå till ditt rum, Livia. (*Hon går motvilligt.*)
doktorn Vad är det här, Enrico?
Enrico Kom, låt oss gå ner. Jag behöver en drink.
doktorn Du talar som en klok man. (*De går ner.*)
Enrico Jag är förkrossad, Ettore. Jag är en slagen man. Jag har en fiende, men jag vet inte vem det är.
doktorn Berätta.
Enrico Vill du också ha en drink?
doktorn Ja tack. Det kan vi båda behöva.
Enrico Detta har hänt förut, Ettore, flera gånger. Varje gång har hon kommit tillbaka, och jag har hoppats att det aldrig mer skulle hända. Men alltid har det hänt på nytt.
doktorn Din hustru har alltså gett sig iväg och tagit alla sina juveler med sig? Och det har hänt förut?
Enrico Svaret är ja. Tre gånger.
doktorn Din hustru blir mer och mer intressant.
Enrico Första gången stannade hon borta i tre månader. När hon kom tillbaka var det för henne som om hon aldrig varit borta. Hon frågade till och med vart de blommor tagit vägen som hon satt i vas dagen innan hon försvann.
doktorn Menar du att hon inte hade något minne av att ha varit borta?
Enrico Inget minne alls. Hon visste ingenting om de tre månader hon hade varit borta.
doktorn Men hon måste ju ha märkt att det var tre månader senare?
Enrico Först vägrade hon tro att det var augusti och inte maj. Hon trodde alla drev med henne. När det stod klart för henne frågade hon: "Har jag då tappat minnet av de tre senaste månaderna?" Jag svarade ja, och det fick bli vid det. Livet gick vidare som om ingenting hänt.
doktorn Ursäkta mig, Enrico, men din hustru är ett unikt medicinskt fall. Hur har du kunnat förtiga detta för mig?
Enrico Min hustru är hälsan själv och har aldrig velat befatta sig med någon läkare.
doktorn Troligen just på grund av att hon är så sjuk i själen som hon är. Nå, hur gick det andra gången?
Enrico Det var för tre år sedan när vi skildes från Livia. Hon försvann natten efteråt med alla sina juveler. Efter två månader kom hon tillbaka och sörjde ihjäl sig över att ha förlorat Livia dagen innan.
doktorn Samma symptom? Samma minnesförlust?
Enrico Exakt.
doktorn Fick Livia veta om det?
Enrico Jag sade att Maddalena rest bort till kusiner. När hon kom tillbaka och åter insåg att hon förlorat två månader förbjöd hon mig att berätta något för Livia.
doktorn Hon ville skydda dottern från sig själv.
Enrico Vad tror du, Ettore? Finns det hopp?
doktorn Det finns det alltid. Men vad hände tredje gången?
Enrico Det vet vi inte ännu. Den står vi inför nu.
doktorn Då har vi alltså chansen nu att lösa mysteriet. Vi kan ju börja med att efterlysa henne.
Enrico Det tjänar ingenting till. Första gången vände jag upp och ner på hela Italien för att finna henne. Hon var fullständigt försvunnen – tills hon kom tillbaka.
doktorn Men någon måste ha sett henne smita!
Enrico Ingen har sett henne. Hon har smugit sig ut som en katt, och hon kommer lika obemärkt tillbaka.
doktorn Ett synnerligen intrikat problem.

Enrico Vad kan vi göra annat än vänta?
doktorn Vi kan skicka ut spejare åtminstone i hela Florens. Jag känner en god konstnär som känner hela staden och dess människor. Han blir en bra spejare.
Enrico Det är alltid något.
doktorn Om du berättat detta för mig tidigare, Enrico, hade detta kunnat undvikas.
Enrico Tror du det? Tror du saken blivit bättre av att vi spärrat in henne eller satt henne under bevakning? Snarare tvärtom. Vi hade förlorat henne för alltid.
Livia (visar sig) Har ni kommit fram till något? Kommer mamma tillbaka?
Enrico Var lugn, Livia. Vi ska skicka ut en efterlysning och spanare. Hon kommer tillbaka.
Livia Kanske Evelyn kan hjälpa oss?
doktorn Har han kontakter i Florens?
Livia Han känner alla engelsmän i Florens.
Enrico För all del, engagera honom. Kanske vi även kan behöva litet diplomati i affären?
doktorn Det skadar aldrig.
Giacomo Middagen är serverad, herrn.
Enrico Kom nu, låt oss gå till bords och planera vår strategi.
(lägger armarna om doktorn och Livia och för ut dem till middagen.)

Scen 2. Tavernan, en ruffig krog med ruffigt klientel.

Cosetta Hur är det med honom idag?
Aldo Han är sentimental igen och dricker.
Cosetta Det är inte bra för affärerna.
Aldo Nej.
Cosetta Ska han då aldrig glömma henne!
Aldo Han älskar dig, Cosetta.
Cosetta Och det tror du du kan inbilla mig? Han älskar henne, den där lösryckta slynan, som alltid kommer från ingenstans och försvinner till ingenstans!
Aldo Men hon är borta. Du är den enda som kan hjälpa honom under tiden. Han har ingen annan.
Luciano (utanför) Lucia!
Cosetta Han gråter.
Aldo Han har druckit för mycket nu igen.
Cosetta Jag räcker inte till. Även när han ligger med mig tänker han bara på Lucia.
Aldo Inte ens hans mamma kan hålla ordning på honom.
(Man hör ljud av vältande stolar och rasande flaskor.)
Cosetta Så där ja.
Aldo Just ett snyggt sätt att börja dagen på.
Luciano (utanför) Förbannelse!
Cosetta Tror du han kan ta sig upp från golvet?
Aldo Det är frågan om det.
Cosetta Om han börjar ropa på mamma vet vi svaret.
Luciano (har tagit sig upp, kommer in, fallfärdig) Var är mamma idag?
Cosetta Ute och handlar. Hon måste ju försörja familjen när inte du kan göra det.
Luciano Vänta bara! Snart ska vi göra den stora stöten! *(ramlar)*
Cosetta (hjälpes honom upp) Luciano, du dricker för mycket.
Luciano Nej, jag dricker för litet. Jag mår bara bra av vin, för det får mig att glömma henne.

Cosetta Du glömmer henne aldrig.
 Luciano Jo, det gör jag visst det! Jag glömmer henne hela tiden!
 (Cosetta och Aldo får ner honom på en stol.)
 Aldo Ta det nu lugnt, Luciano.
 Luciano Har du något att dricka?
 Cosetta Ge honom något att dricka, så att han glömmer henne.
 Luciano Jag glömmer henne aldrig! (dricker)
 Cosetta (till Aldo) Han kommer aldrig på fötter mera.
 Aldo Ge inte upp, Cosetta. Han kan ännu bli vuxen.
 (Modern kommer in.)
 Modern (en praktfull zigenerska) Sitter du nu där och dricker igen, din odugliga bandit!
 När ska du äntligen börja arbeta igen!
 Luciano Oroa dig inte, mamma. Vi ska göra den stora stöten!
 Modern När då, om jag får fråga?
 Luciano Så fort Lucia kommer tillbaka. (slocknar vid bordet.)
 Aldo Så där är det varje dag. Han lever bara för Lucia. Tills hon kommer
 tillbaka kommer han bara att deka ner sig.
 Cosetta Om hon kommer tillbaka.
 Modern (till Cosetta) Och vad är du för en kvinna, som inte kan hjälpa honom?
 Cosetta Tror du inte jag har försökt?
 Aldo Lucia står i vägen.
 Modern Så du menar att vi ska bara rulla tummarna och låta affärerna gå åt
 fanders och se Luciano gå under tills Lucia återigen uppenbarar sig från ovan?
 Cosetta Vi tre kan arbeta så länge.
 Modern Vårt arbete ger inga pengar!
 Aldo Det är det som är kruset. Vi behöver Lucianos intelligens.
 Arnold (konstnär, kommer förbi med sitt staffli) Ursäkta mig, tillåter ni att jag gör några
 skisser av ert pittoreska värdshus?
 Modern Naturligtvis. En konstnär är alltid välkommen.
 Arnold Tack. (sätter sig diskret och arbetar vid sidan om.)
 Cosetta Är det inte farligt att låta en konstnär bevaka oss?
 Modern Prat! Konstnärer är heliga och står på vår sida. Dessutom har vi
 ingenting att skämmas för, så fattiga som vi är, medan den där stackaren inte kan
 arbeta. (indikar Luciano)
 Luciano (halvsovande) Den stora stö-ö-ö-ö-ö-ö-ten!
 Cosetta Stör honom inte. Låt honom sova.
 Bruno (kommer förbi) Mina vänner! Jag har ett tips! – Vad är det med Luciano?
 Cosetta För tillfället nollställd.
 Bruno Dricker han för Lucia igen?
 Cosetta Ja, till tusen.
 Bruno Och du orkar med honom, Cosetta?
 Cosetta Till saken, Bruno. Vad har du på tapeten?
 Bruno (sätter sig) En läcker tös har kommit till stan. Hon är svag för nöjen och går på
 vad som helst. Hon är rik och naiv och har fått en engelsk uppfostran. Hon är alltså
 öppen för vad som helst. Hennes kavaljer är en urtorr diplomat som inte ens har reda
 på henne. Hon är enda dotter till den rika familjen Santini.
 Cosetta Och vad vill du med henne? Kidnapa henne? Våldta henne? Ta henne
 som gisslan och begära lösen?
 Bruno Helst allt på en gång.
 Cosetta Bruno, du är oförbätterlig.
 Luciano (har gradvis vaknat under Brunos prat) Här har vi vår stora stöt. Vi kidnappar
 dottern, lurar ut familjen och plundrar hela huset.
 Bruno God morgon, Luciano. Det är väl bevakat.

Luciano Vi får planera stöten väl.
Modern Nu börjar jag känna igen min son.
Aldo Välkommen tillbaka, Luciano.
Luciano Det fattas bara en sak.
Bruno Vad då?
Luciano Lucia. (*dricker*)
Cosetta (besviken med de övriga) Å nej!
Aldo Vi kan aldrig lita på Luciano.
Bruno Kan vi göra det utan Luciano?
Aldo Omöjligt.
Cosetta Luciano, du måste nyktra till!
Luciano Omöjligt.
Modern Så där har det varit nu jag vet inte hur länge. Vi har alla världens möjligheter men ingen chans, för Luciano saknar sin älskade.
Cosetta Det är hopplöst.
Bruno (till Luciano) Du glömmer henne visst aldrig, Luciano.
Luciano Påminn mig inte därom. (*dricker*)
Bruno (till de andra) Vem är då denna sällsamma Lucia?
Aldo Det är det som ingen vet.
Cosetta Ingen vet något om henne. Hon bara dyker upp från ingenstans och försvinner igen ingen vet vart, och ingen känner henne eller vet något om henne.
Bruno Och hon har gjort ett paket av vår Luciano.
Modern Hon är säkert någon annanstans och gör paket av andra. Jag känner sådana kvinnor: de gör en sport av det. Ingens söner går säker.
Cosetta Och ingens äkta man heller.
Bruno Men någon måste ju veta något om henne. Vad heter hon mer än Lucia?
Cosetta Det vet hon nog inte själv.
Lucia (kommer förbi) Var det någon som nämnde mitt namn?
Luciano (spiknykter genast) Lucia! Äntligen! Var har du varit?
Lucia Ute i affärer. Vad tycks? (*breder ut en näsduk på bordet full av juveler.*)
Luciano Lucia! Kom i min famn! Jag visste att du inte skulle svika oss!
(kramar om henne passionerat.)
Lucia Jag är tillbaka, Luciano.
Modern (synar juvelerna) Det här är en hel förmögenhet.
Aldo Så är det varje gång. Lucia kommer alltid tillbaka och räddar oss.
Cosetta Var har du stulit dem, Lucia?
Lucia Bry dig inte om det, Cosetta.
Cosetta Eller har du haft så många kunder?
Luciano (slår henne) Cosetta, jag förbjuder dig att förolämpa Lucia!
Lucia (nedlåtande) Förlåt henne. Hon är bara svartsjuk.
Luciano Det är ingen ursäkt! Vad ni kvinnor kan vara grymma mot varandra!
Modern Det är ingen nyhet.
(Konstnären Arnold packar sina saker och går.)
Arnold (lyfter på hatten) Tack så mycket!
Modern Välkommen tillbaka.
Luciano Nu kan vi smida planer. Lucia är här. Bruno är här. Aldo är här. Alla är här. Och Bruno har världens bästa förslag. Hela världen är vår! Och det är Lucia som har givit oss den!
Lucia Jag kom inte tillbaka om jag inte visste vilken tur jag förde med mig.
Luciano Min älskade! Nu ska vi älska som tigrar! Och leva som furstar!
Cosetta Du är hans räddande ängel. Han var ett vrak tills du kom tillbaka.
Lucia Det ska vi ändra på nu.

Luciano Jag var förlorad, min älskade. Varje natt utan dig var en evighet i helvetet.

Lucia Men du hade ju Cosetta.

Luciano Cosetta är som en syster. Hon kan aldrig bli som min enda älskade.

Cosetta Var har du varit så länge, Lucia?

Lucia Det låter på er som om jag hade varit borta i årtal.

Modern På dig låter det som om du hade lämnat oss igår.

Lucia Var det inte igår då?

Cosetta Och vem bestal du på alla dessa värdefulla smycken? Är det säkert att du inte har polisen efter dig?

Lucia Ingen vet vem jag är, och ingen vet var jag är. Det kan jag försäkra er.

Luciano För Lucia spelar tiden ingen roll. Om hon är borta i några år är det för henne som några timmar. Tidsdimensionen existerar inte för henne.

Aldo Och när hon kommer tillbaka märks det inte att hon varit borta.

Lucia Vad är det nu för ett palats vi ska plundra?

Bruno Palazzo Santini.

Lucia Det låter bekant. Ligger det här i Florens?

Aldo Ja, i utkanten mot Fiesole.

Lucia Jag känner de trakterna.

Luciano Har du varit där?

Lucia Nej.

Bruno Hur kan du då känna till dem?

Lucia Jag känner hela världen.

Luciano Till saken, Bruno! Vad är planen?

Bruno Jag känner husets enda dotter, en ung bortskämd flicka som studerat utomlands och är fullkomligt naiv. Hon har haft en skyddad tillvaro i hela sitt liv, som en annan tropisk blomkruka, och därför aldrig lärt sig något om livet. Hon kommer att falla som en mogen frukt i våra händer.

Aldo Hur kan hon det om hon är så skyddad?

Bruno Du förstår inte. Hennes enda beskyddare är en menlös engelsman som inte ens bor hos henne, så de ses knappast. Hon vill bara ut i staden hela tiden och roa sig, och under en rundvandring mötte hon mig. Vi har stämt träff i morgon.

Lucia Och sedan?

Bruno Jag tar henne hit, vi meddelar familjen diskret att hon blivit bortrövad, och när alla lämnat huset plundrar vi det.

Luciano Det låter enkelt. Men är inte huset ganska välbevakat?

Bruno Nej, det är i upplösning. Husets fru har rymt, och hela Italien letar efter henne. Om dottern också blir enleverad kommer huset snart att stå tomt.

Lucia Och under tiden är du här ensam med dottern?

Bruno Ja. Några invändningar?

Lucia (lätt) För all del, vi skall alla den vägen vandra.

Aldo Det låter nästan för lätt för att kunna vara sant.

Modern Lucia kommer hit med världens juvelskörd, och samtidigt får ni möjlighet till världens bästa kupp. Det är bara att tacka Lucia för den tur och lycka hon bringar oss.

Luciano Just det! Idag skall vi fira!

Lucia Och festa!

Luciano Och älska som tigrar!

Lucia Och leva som furstar!

Cosetta Så länge det går.

Bruno Vad menar du?

Cosetta Vem vet när Lucia lämnar oss härnäst?

Luciano Det får du inte göra, Lucia!

Cosetta Vet vi inte lite väl lite om henne egentligen?
Lucia Var glada för att ni inte vet mera.
Luciano Jag vet var jag har henne alltid!
Aldo Var då?
Luciano I mitt hjärta.
Modern Till festen! Låt oss fira!
Lucia Hela natten!
Luciano Lucia, du är det enda ljuset i mitt liv. Lämna du mig igen så mördar jag dig.
Lucia Jag lämnar dig aldrig frivilligt, Luciano.
Luciano Du lämnar mig aldrig mer!
Cosetta Luciano, du kan aldrig bestämma över en kvinna.
Luciano Jag kan alltid försöka.
Lucia Kyss mig, din stora barnsliga bov!
Luciano (kysser henne) Må hela vårt liv bli en kyss som varar för evigt!
Lucia Jag instämmer. *(De kyssas igen.)* Skönt att vara levande igen!
Luciano Var du död här emellan?
Lucia Jag fruktar det. Det känns nästan så. Jag vill inte dö igen.
Luciano I mina armar dör du aldrig, min älskade.
Modern Kom nu till festen!
Aldo Till festen och middagen!
Luciano Må den vara hela natten! *(bär ut Lucia. Alla följer under glädje och glam medan endast Cosetta har blandade känslor.)*

Scen 3. Palazzo Santini.

Enrico Ettore, kan du förklara något av det här? Själv famlar jag i mörkret och begriper ingenting. På något sätt är hon förlorad, men samtidigt vet jag att jag har henne kvar. Men i vilken form? Om hon kommer tillbaka, hur länge får jag då ha henne kvar innan hon försvinner igen och för hur länge?
Ettore Vad hon än gör, Enrico, tror jag det är omedvetet.
Enrico Gör det saken bättre?
Ettore Du är på rätt spår, Enrico. Vi måste försöka förstå henne. Allt tyder på att hon lider av något trauma. Tänk efter. Har du någon aning om vad ett eventuellt trauma kan bestå i? Varifrån kommer exempelvis alla hennes fobier?
Enrico Hon såg alltid en potentiell våldtäktsman i varje vuxen man.
Ettore Ändå gifte hon sig med dig.
Enrico Hon ställde mycket bestämda villkor. Jag älskade henne verkligen, Ettore, som jag fortfarande älskar henne. Hon såg kanske i min kärlek en möjlighet till frälsning från ett trauma.
Ettore Vad var hennes villkor utom att du inte fick undersöka hennes jungfrudom?
Enrico Hon såg äktenskapet som en plikt till födandet av barn. Det är den normala konventionella katolska synen som de flesta har. Hon ville ha ett barn med mig men bara ett. När hon väl blivit havande skulle jag aldrig mer få komma vid henne.
Ettore Det kallar jag hårda villkor. Du måste ha älskat henne mycket.
Enrico Oändligt. Det gör jag fortfarande. Hon är den enda någonsin som motsvarat mitt ideal.
Ettore Så när som på hennes temporära försvinnanden.
Enrico Men hon har alltid kommit tillbaka oförändrad.

Ettore I sanning ett egendomligt fall. Jag har aldrig hört talas om något liknande. Men antag att hon bär på ett trauma av våldtäkt kanske från en mycket tidig ålder. Sådant kan sätta de mest vidunderliga spår. Hon är heligheten själv och den bästa tänkbara av mödrar och hustrur. Det har jag själv sett. Men med ett våldtäktstrauma kan hon ha utvecklat en annan personlighet bredvid. Ett vanligt sätt att behandla sitt trauma är att fly till en extra personlighet, att splittra sig i två olika människor. Det är vanligare än man tror. Det man inte klarar av som sig själv klarar man av som den andra personligheten, och när denna inte behövs blir man sig själv igen.

Enrico Fortsätt.

Ettore Vid två tillfällen har din hustru försvunnit efter en kris, när hon skildes från sin dotter, och när dottern kom hem med, som Maddalena uppfattade saken, en farlig kavaljer. Dessa situationer klarade inte Maddalena själv av. Det är möjligt att hon tog tillflykt till en annan personlighet och gav sig av.

Enrico Det är en intressant teori som gör ett logiskt intryck.

Ettore Det är den enda förklaringen jag kan komma på. Men om den stämmer kommer hon säkert tillbaka, ty förr eller senare behövs inte längre den andra personligheten, som bara är en flykt från en outhärdlig verklighet.

Enrico I så fall kan vi bara hoppas att den flykten är angenäm för henne.

(Livia kommer in utifrån med Evelyn och konstnären.)

Livia (strålände glad) Det finns hopp, pappa!

Enrico Det har vi också konstaterat. Vem kommer du med här?

Livia Det här är Arnold, en utomordentlig konstnär, som känner hela Florens. Han har lovat att öppna även öronen utom ögonen inför allt vad han ser och hör.

Enrico (skakar hjärtligt hand med Arnold) Välkommen, Arnold. Vi känner dig redan genom doktor Bianco här, som vet mest av alla om Maddalena och som är vårt största hopp. Allt kan bli bra bara vi finner henne.

Evelyn Några spår, Arnold?

Arnold Inte ännu, men jag har bara börjat.

Livia Men vårt bästa bete är något helt annat.

Enrico Berätta.

Livia Jag har träffat en man som kanske vet något. Han känner till Florens djupaste hemligheter och hela den undre världen.

Enrico Är han att lita på?

Livia Om han kan leda oss rätt måste vi lita på honom!

Enrico Vad har du för plan?

Livia Jag har stämt möte med honom på en taverna i stadens fattigaste kvarter.

Arnold Vad heter tavernan?

Livia De sju månarnas madonna.

Arnold Jag känner till den. Jag var där idag. Det är mycket pittoreska kvarter. Jag går ofta dit och tecknar originella typer, framför allt zigenerskor. Det kan vara ett intressant spår.

Enrico De sju månarnas madonna låter ju ganska pittoreskt. Tänker du gå dit?

Livia Absolut. Men jag måste komma ensam, säger han.

Arnold Vad heter han?

Livia Bruno.

Arnold Känner inte.

Enrico Vågar du gå dit ensam?

Livia För mamma vågar jag allt.

Enrico Hon hade aldrig tillåtit att du gått till ett sådant ställe ensam med en främmande man.

Evelyn Vad tror ni, doktor Bianco?

Ettore Någonting säger mig att det vore klokare att vänta tills Maddalena kommer tillbaka själv.

Enrico Men det kan ta månader!

Ettore Vi har här att göra med ett utomordentligt känsligt psyke. För mig är hon en patient, och jag vill själv aldrig riskera något med en patient.

Livia Vad kan det då vara för risk med att spåra henne?

Enrico Jag bedömer risken som minimal. Arnold känner stället, och Evelyn kan skydda henne.

Evelyn Kalla på mig när som helst.

Enrico Saken är klar. Livia, du får uppsöka krogen.

Livia Men jag måste gå dit ensam.

Evelyn Utan skydd?

Livia Utan bevakning. Det var villkoret. Jag kan inte riskera att det går snett när det gäller mamma.

Enrico Som du vill.

Arnold Jag kan hålla mig i närheten med mitt staffli.

Enrico Kan Evelyn följa med dig?

Arnold Det är säkrast om han inte gör det. Jag har alltid synats ensam.

Evelyn Jag kan under tiden bedriva egna efterforskningar.

Enrico Ettore?

Ettore Jag tycker inte om det. Man kan aldrig forcera en patient att bli bra.

Livia Men det kanske gäller livet! Vem vet? Borde vi inte göra allt vi kan, just för att vi inte vet?

Enrico Livia har rätt.

Ettore Jag hoppas hon har rätt.

Evelyn Kör till, Livia. Ta dina risker på egen hand.

Livia Det kan bli en fullträff genast.

Evelyn Tror du det?

Livia Någonting säger mig att jag är på rätt spår.

Enrico Saken är klar. Men håll dig tillgänglig, Evelyn.

Evelyn Givetvis.

Ettore Jag frånsäger mig allt ansvar. Ni får agera på egen hand.

Evelyn Doktor Bianco, jag förstår er.

Livia Är du svartsjuk?

Evelyn Jag har ju inte ens sett din Bruno.

Enrico Evelyn, det är bara för hennes mors skull.

Evelyn Jag vet.

Arnold Det är bäst vi sätter i gång. Dagen är kort, och tiden går.

Evelyn Jag följer med dig, Arnold. Kommer du, Livia?

Livia Lita på det.

Enrico Lycka till.

Livia Har vi tur kommer vi hem med mamma.

Ettore (för sig) Men i vilket tillstånd?

Enrico Det låter bra, mina barn. Farväl.

Ettore Hur gammal är Maddalena, Enrico?

Enrico Fyrtio år.

Ettore Den fullmognaste åldern. I den kan vad som helst hända. Jag hoppas allt går väl.

Enrico Kan det gå sämre än det redan har gjort? Ovissheten, Ettore, är det värsta av allt.

Ettore Jag håller med dig. Vad sägs om en drink?

Enrico Ettore, du är en bra doktor. *(De går till baren.)*

Scen 4. Tavernan.

- Luciano* Egentligen är du för god för oss, Lucia. Vad fick dig att komma tillbaka?
- Lucia* Sätt mig nu inte på någon sorts piedestal. Jag är mycket värre än du tror. Varför tror du jag lämnade dig?
- Luciano* Du grymma ängel, du vet förstås, att ingen kvinna är så oemotståndlig för en man som hon som älskar genom sin grymhet.
- Lucia* Likväl föredrar jag män som inte tål mänsklig grymhet och som diplomatiskt och finkänsligt backar ur så fort de blir indragna i en svartsjuketriangel.
- Luciano* Älskar du en sådan?
- Lucia* Luciano, låt oss hålla oss till saken. Vi har affärer på gång.
- Luciano* Om någon kan göra mig galen av svartsjuka är det du.
- Lucia* Den som kan vara svartsjuk kan älska. Därför är svartsjuka ett hälsotecken.
- Luciano* Svartsjuka leder ofta till våld.
- Lucia* Det gör också kärleken.
- Luciano* Du är inte rädd för något, Lucia.
- Lucia* Bara för mig själv.
- Luciano* Är det därför du försvinner från oss under så långa perioder?
- Lucia* Jag antar det.
- Luciano* Ständigt denna vaghet, denna ovisshet, denna opåtaglighet! Men om något gör din kropp oemotståndlig, Lucia, är det din själ.
- Lucia* Sluta tramsa nu. (*Bruno kommer in.*) Vi har ett jobb att utföra. Är allting klart, Bruno?
- Bruno* Allt är klart. Hon kommer när som helst.
- Luciano* Vad tänker du göra med henne?
- Bruno* Bara det vanliga. Först drog vi henne, sedan bär vi henne till mitt rum och låser in henne säkert, och sedan meddelar vi Casa Santini att vi bortrövat henne.
- Luciano* Är hon mycket ung?
- Bruno* Hon är rena rosenknoppen.
- Luciano* Tänker du deflorera henne?
- Bruno* Varför inte? Så unga damer har ett och annat att lära sig om livet.
- Luciano* Och du har inga betänkligheter inför konsekvenserna för en ung jungfru av en så ädel familj?
- Bruno* De är bara markiser.
- Lucia* Låt honom göra vad han vill med henne. Ju förr en sådan mognar till kvinna, desto tacksammare blir hon bara. En sådan rosenknopp måste ju få spricka ut. Våldta henne bara, Bruno, och bind fast hennes händer vid sängstolpen om det behövs. En sådan måste få känna att hon lever.
- Luciano* Ibland förvånar du mig, Lucia. Vem gjorde dig så kallhamrad?
- Lucia* Fråga inte mig. Jag har glömt dem allihop. (*Aldo och modern kommer in.*)
- Modern* Är allting färdigt?
- Bruno* Hon kommer när som helst.
- Modern* Då går jag ut och förbereder knock-out-dropparna.
- Aldo* Huset är redan ganska obevakat. Så fort vi skickat bud om att flickan bortrövats och lockat dem hit kan vi gå in och plundra huset. Det är bäst att ni går redan, så att ni står färdigt på plats sedan.
- Luciano* Är du med, Lucia?
- Lucia* Jag är med på vilka galenskaper som helst.
- Luciano* Då går vi. (*går med Lucia.*)
- Bruno* Allt är väl förberett. Flickan måste känna sig trygg här. Hon får inte misstänka något.

Aldo Få henne bara snabbt att dricka, så är saken klar.
Bruno Jag tror hon blir vår läckraste match hittills.
Aldo Det är väl bäst att du är ensam här när hon kommer?
Bruno Ja, gå ut till moster så länge. (*Aldo går.*)

Så nalkas rampfeberns timma. Alltid när jag skall genomföra en kupp känns det som att stiga upp på en scen och genomföra en svår roll med stor ansträngning. Men det går över. Ridån går alltid ner.

(*Livia kommer in.*)

Livia Bruno!
Bruno Livia!
Livia Vad har du fått veta om mamma?
Bruno Jag har fått upp ett spår. Sätt dig. Vill du ha ett glas vin?
Livia Bara ett litet. Jag är så spänd på vad du fått veta.
Bruno Vänta bara. Ta det lugnt. Jag vet inte hur pålitliga mina uppgifter är, men enligt vad jag hört kan din mor vara kidnappad.
Livia (förskräckt) Kidnappad!
Modern (kommer in, lismande) Vad får det lov att vara?
Bruno Bara ett litet glas Chianti åt damen.
(*Modern niger och går ut, gör sig till hela tiden.*)
Livia Men vem kan väl ha kidnappat henne och varför?
Bruno Det är väl ändå bättre att hon är kidnappad än att hon rymt?
(*Modern kommer med ett litet vinglas.*)
Modern Varsågod. (*niger inställsamt och går.*)
Livia (ignorerar henne totalt) Vad menar du?
Bruno Tror du att din mor kan ha rymt?
Livia Det är vad alla tror.
Bruno Men med vem skulle hon väl rymma – en så perfekt markisinna?
Livia Med ingen. Det är det som är mysteriet.
Bruno Alltså är hon troligen kidnappad.
Livia Ja, det skulle faktiskt vara bättre. Då skulle hon vara ett offer för andra och inte för sig själv. (*sveper glaset.*)
Bruno Du har tydligen druckit förut.
Livia I England lär man sig dricka öl och whisky.
Bruno Så där? (*härmar den svepande gesten.*)
Livia Ja. Du anar inte vad männen bälgar i sig.
Bruno Man dricker inte vin på det sättet.
Livia Vin finns inte i England.
Bruno Är öl och whisky något besläktat?
Livia Ja, men smakar värre. Vin dricker jag hellre och tål jag bättre hur mycket som helst. (*börjar känna sig yr.*)
Bruno Vad är det?
Livia Vad har du gjort med mig?
Bruno Fråga inte mig. Jag trodde du tålde vin.
Livia (reser sig) Nu ser jag allting klart! Det är en komplott!
Bruno Lugna dig, flicka. Sätt dig ner.
Livia Ni har kidnappat min mor, och nu vill ni också försäkra er om mig! Varför? Vad ont har vi gjort er?
Bruno Du yrar. Sätt dig ner.
Livia Nej, jag ser hela konspirationen! Arnold! Evelyn!
Bruno Sätt dig ner, sade jag. Du har delirium. Det går över.
Livia Nej! (*segnar ner.*)
Bruno Såja. Ni kan komma fram nu. (*Aldo och modern kommer.*)
Aldo Ska vi bära upp henne?

Bruno Nej, jag gör det själv. (*lyfter upp Livia.*)
 Modern Far inte fram för hårt med henne.
 Bruno Var bara lugna. Först skall jag smeka henne tills hon vaknar, och sedan är det bara att låta naturen ha sin gilla gång. (*bär ömt upp henne för trappan.*) Aldo, du kan gå till Palazzo Santini nu med vårt budskap.
 Modern Bruno vet vad han gör.
 Aldo Varför får alltid bara han och aldrig jag?
 Modern Han har så god hand med kvinnor. Du är inte mogen ännu, Aldo. Sätt fart nu.
 Aldo Ja, jag går väl då. (*möter Arnold i dörren.*)
 Arnold Jag tyckte jag hörde ett rop härifrån. (*ser sig omkring.*)
 Modern Söker ni någon?
 Arnold Ja, en ung dam.
 Modern Hon är inte här.
 Arnold Är ni säker?
 Modern Har du sett en ung dam här inne på detta ruskiga ställe, Aldo?
 Aldo Hit kommer inga unga damer.
 Arnold Jag kommer tillbaka. Med polisen. (*går*)
 Aldo Vad gör vi nu?
 Modern Jag känner den konstnären. Han hämtar aldrig polisen.
 Aldo Men han vet att flickan kom hit!
 Modern Ja, det är illa nog. Om han inte hämtar polisen kan han hämta någon annan.
 Aldo Vi måste skynda!
 Modern Ja. Skynda genast iväg till Luciano och Lucia. Gå inte till Casa Santini.
 Aldo Är kuppen inställd?
 Modern Inte ännu. Skynda dig!
 Aldo Jag ilar. (*möter Luciano och Lucia i dörren.*)
 Luciano Lucia såg den där konstnären i närheten. Hon dröjde kvar och höll ett öga på honom och såg honom gå in hit. Vet han något?
 Modern Han anar något. Det är allt.
 Luciano Var är Bruno?
 Aldo (*indikerar trappan*) Han genomför just sin del av hantverket.
 Luciano (*ropar*) Bruno! (*rusar upp för trappan*)
 Lucia Han lär bli avbruten i ett prekärt ögonblick.
 Aldo Inte ens Bruno kan alltid ha tur.
 Modern Synd på en så god jungfrudom.
 Luciano (*öppnar dörren*) Bruno! Vi hinner inte leka nu!
 Bruno (*inifrån*) Vad i alla helgons namn gör du här?
 Luciano Klä genast på dig! De är oss på spåren!
 Bruno Redan?
 Cosetta (*kommer in där nere*) Har ni problem?
 Modern Är det du som skickat konstnären på oss?
 Cosetta Inte alls. Har något gått snett?
 Aldo Allt har gått snett! Polisen är här när som helst!
 Cosetta Är det Luciano eller Bruno som de hittar utan byxor den här gången?
 Luciano (*där uppe*) Skynda dig, Bruno! Lämna henne som hon är! (*kommer ner med Bruno.*)
 Modern Hann han genomföra våldtåkten?
 Luciano Hon är medvetlös men lyckligtvis påklädd och orörd.
 Modern Då stannar jag här när de kommer. De blir tillfredsställda när de finner henne levande.
 Bruno Men de tar henne härifrån!

Modern Ja, men utan åtgärder. Jag säger att hon fick en chock, stackarn.
Lucia Taskigt, Bruno. Bättre lycka nästa gång.
Cosetta Är ni alla på flykt?
Luciano Det är bäst att vi försvinner genast.
Lucia Jag är bara nyfiken på flickan. Jag går bara upp och tar mig en titt på henne. Jag har alltid undrat hur en jungfru ser ut.
Luciano Vi hinner inte, Lucia.
Lucia Spring i förväg. Jag kommer efter. (*går mot trappan.*)
Luciano Vad tusan har det flugit i henne?
Cosetta Låt henne vara, Luciano.
Modern Pallra er äntligen iväg någon gång, innan det är för sent!
Bruno Nej, jag går inte utan den tösen. (*går efter Lucia.*)
Luciano Bruno, kom tillbaka!
Cosetta Var inte tokig, Bruno!
(Arnold, Evelyn, Enrico och doktorn stormar in i tavernan.)
Enrico Var är min dotter?
Modern För sent!
Arnold (pekar upp mot trappan) Där är han! Stoppa honom!
Evelyn (skjuter, siktar mot Bruno och träffar Lucia)
Arnold Miss, din klantskalle!
Evelyn (skjuter igen och träffar Bruno.)
Bruno Aaaaaaargh! (*ramlar ner för trappan och drar med sig allehanda ting.*)
(Under tiden tar sig Lucia, svårt sårad, fram till rummet och öppnar dörren.)
Livia(s röst) Mamma!
(Lucia faller ihop i dörröppningen.)
(Doktorn och Enrico ser på varandra.)
Doktorn Vad är detta? (*störtar upp för trappan före Enrico.*)
Bruno (döende) Det är ingen skada skedd. Jag kom aldrig vid henne.
(Doktorn störtar in i rummet.)
Livia Mamma!
Aldo Jag begriper ingenting.
Luciano Ni misstar er. Hon är min hustru Lucia.
Cosetta Hon var aldrig din hustru, Luciano.
Doktorn Hur är det med henne? (*undersöker Maddalena.*)
Livia (kastar sig över sin moder) Mamma!
Maddalena (matt) Det var detta jag ville bespara dig, min dotter. (*dör*)
Enrico Nej!
Doktorn Det är förbi.
Luciano Nej! (*rusar upp för trappan*) Säg att det inte är sant! Hon får inte vara död!
Enrico Ur vägen, unge man. Hon är min hustru.
Luciano Och vem är ni?
Enrico (reser sig) Markis Enrico de Santini. Och detta är min hustru markisinnan Maddalena.
Luciano (hjälpöst) Jag älskade henne också!
Doktorn Ja, det gjorde ni tydligen, min vän. Här är en dunkel historia att nysta i om en sällsam dubbel kärlek om två män som älskade samma kvinna utan att ana att hon var två olika kvinnor.
Livia (otröstlig) Mamma!
Modern Något liknande har jag aldrig varit med om.
Doktorn Varför sköt ni, Evelyn?
Arnold Det var mitt fel. På min inrådan tog han med sig vapen.
Evelyn Tyvärr är jag en god skytt.
Livia (ifrån sig) Du har mördat henne!

Doktorn Enrico, vi måste låta polisen utreda det här.
 Enrico En beklaglig olycka. En ytterst beklaglig olycka. Ingenting annat.
 (lyfter upp Maddalena.)
 Luciano Kan ni någonsin förlåta mig?
 Cosetta Det var inte du som sköt, din dumbom.
 Luciano Men jag var ansvarig för hennes öde.
 Modern Ta hand om honom, Cosetta. (Cosetta tar hand om honom.)
 Cosetta Sätt dig här, Luciano, och gråt ut. Det är över nu.
 Luciano Nej, det går aldrig över! (bryter samman, förtvivlad)
 Arnold Kom, Evelyn. Vi har gjort tillräckligt.
 Evelyn Jag har aldrig missat förr i hela mitt liv.
 Doktorn Ni har inget att oroa er för, Evelyn. Det här var ett rövarnäste, och ni sköt för att försvara en dam. Polisen kan inte anhålla er.
 Evelyn Nej, det är bara hela min karriär som är förstörd.
 (går ut med Arnold, som tar hand om honom.)
 Doktorn (till modern) Vi beklagar uppståndelsen, signora.
 Modern Bara ni bär ut liken, så att vi kan fortsätta arbeta.
 Enrico (bär ut Maddalena åtföljd av den otröstliga Livia) Kom nu, Livia. Vi har hela framtiden på oss att sörja.
 Doktorn Ack, om vi ändå låtit henne vara fri!
 Modern Hon är fri nu, doktorn.
 Doktorn Vem?
 Modern Maddalena.
 (Aldo tar hand om den döende Bruno. Enrico bär ut Maddalena med Livia intill sig. Doktorn går sist ut. Luciano sitter kvar otröstlig, tröstad av Cosetta. Endast modern är tämligen opåverkad av dramat, som en zigenare som förutsett allt och som aldrig erfarit något nytt.)

Slut.

Maddalena var ett autentiskt fall i Florens på 1920-talet. En film gjordes i England 194- på ämnet med Margaret Lockwood och Stewart Granger. Filmen hette "The Madonna of the Seven Moons". Fallet hör fortfarande till de mest extrema exemplen på personlighetsklyvning någonsin.

Verona, 1 oktober 1995.